AMIGOE . - (28 AUGUSTUS 2002)

Echo van 'Placa Mancha' klinkt tot in Manchebo

door Floor Huygen

ORANJESTAD – Wellicht was het meer op z'n plaats geweest als er protest had geklonken over de houterige en statische aankondigingen tijdens de culturele manifestatie voor de prins en prinses verleden week, dan over de voordracht door Philomena Wong van haar gedicht 'Placa Mancha'. Wellicht was het verstandiger geweest om bij die gelegenheid te kiezen voor één van haar werken in het Nederlands in plaats van Papiamento.

Wellicht had een aantal aanwezigen zich prettiger gevoeld wanneer niet over een stekelig onderwerp als de kwade macht van geld over mensen was gerept. Geld, waarmee je kon pronken, en wat er nu opeens niet meer blijkt te zijn...
Hoe het ook zij: juist door Philomena's optreden zal deze avond niet gauw worden vergeten. Maar alle ophef die er over is ontstaan betekende wel een aanslag op haar toch al zwakke gezondheid. Daarom was het eigenlijk wel een goed idee van de kunstenaars in San Nicolas om haar te vragen het gedicht nog een keer voor te dragen (met slagwerk ondersteuning door Carlos Bislip; we zouden hem bijna vergeten...) bij de opening van de expositie 'Corona Harmonioso'. Philomena verklaarde dat het nooit haar bedoeling was geweest om mensen te kwetsen. Haar gedicht is al van oudere datum en legt de vinger op een zere plek, die niet is beperkt tot Aruba, maar een internationaal karakter heeft. "Gelukkig", aldus de kunstenares, "hebben we hier de gelegenheid om gebruik te maken van het recht op vrijheid van meningsuiting."

"Ik respecteer evenzeer degenen, die het met mij oneens zijn", zo voegde ze er nog aan toe. Na afloop van haar voordracht sloten gouverneur Koolman en echtgenote de kunstenares in hun armen. De kracht van het Papiamento in een gedicht, zo verklaarde Philomena terzijde, zit hem in de herhaling van woorden. Welnu, deze kracht uitte zich ditmaal in een boemerang effect.
Zondagmorgen was Philomena er ook weer bij; op het maandelijkse koffieconcert in Manchebo. Ergens onopvallend, achteraan. Maar niet ver genoeg van de gebroeders Etty en Alwin Toppenberg, die ditmaal het programma voor hun rekening namen. Etty's conference-achtig optreden behoeft nauwelijks meer een toelichting. Het valt hem te prijzen dat hij niet blijft teren op de roem, die hij in een inmiddels ver verleden heeft vergaard, maar dat hij huidige ontwikkelingen meeneemt in zijn programma. Broer Alwin, studentendecaan in Nederland – en pianist voor z'n plezier – heeft behalve een uitgebreide familie op z'n geboorte-eiland, hier ook nog een heleboel trouwe fans. Ditmaal geen Chopin, maar met ondersteuning van slagwerker Ebby Peterson en bassist Mario Middendorp een aantal liederen uit het 'familieliedboek'. En wat treffen we daar aan als nummer 42? Een uit de jaren '80 daterend lied met de welluidende titel "Plaka Plaka". Het refrein luidt, vrij vertaald: Ai, ik wil geld; Ai, ik hou van geld; Ai, ik ben dol op geld; Ai, ik wil geld. Er zijn een heleboel manieren om geld te vergaren, maar het beste is om in de politiek te gaan, want dan heb je de zorg over het geld van de bevolking. Geef het in elk geval uit voor je dood gaat, want op het kerkhof eten de wormen het op... Etty en Alwin droegen hun lied op aan een ietwat verbouwereerde Philomena Wong. De echo van Placa Mancha klonk dus nog door tot op het, ditmaal weer ouderwets gezellige, koffieconcert in Manchebo.